

Arrest

nr. 199 310 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DUSHAJ
Jan jacobsplein 5
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2017 met referentenummer 72701.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. RIVET, die *loco* advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 juli 2017.

1.3. Op 30 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Kafermalki, Libanon, op 5 juni 1980. U heeft de Libanese nationaliteit en u bent sjiitisch moslim.

Uw moeder stierf een jaar geleden als gevolg van een kogel ten tijde van de oorlog in Libanon en ten gevolge van ziekte. Uw vader verblijft momenteel nog in Libanon. U heeft drie broers en twee zussen. Uw zus G.(...) verblijft op basis van het werk van haar man in Libanon, Italië en Duitsland. Uw broer H.(...) verblijft sinds vijf, zes jaar in Italië om te studeren. De anderen verblijven in Libanon.

Na uw geboorte bent u met uw familie naar Beiroet gegaan voor uw vaders werk. In de jaren '90 bent u met uw familie naar het Zuiden van Libanon gegaan. Toen u eenentwintig of drieëntwintig jaar was, bent u naar Lumi te Togo gegaan. Daar verbleef u drie à vier jaar en werkte u in de autosector. Hierna bent u opnieuw naar Libanon teruggekeerd en woonde u bij uw familie in het Zuiden. Van 2004 tot september 2013 heeft u in Duitsland verbleven. U leefde daar illegaal, maar heeft geprobeerd om uw statuut te legaliseren door met iemand te trouwen of via een vriendin. Evenwel zonder resultaat. U heeft tevens asiel aangevraagd wegens het toenmalige conflict, omdat u werkloos was en het slecht ging met uw familie. Deze aanvraag werd u geweigerd. In september 2013 werd u door de autoriteiten verplicht om Duitsland te verlaten en keerde u terug naar uw familie het Zuiden van Libanon.

Na uw terugkeer naar Libanon werkte u een aantal maanden in een restaurant. Hierna, toen u werkloos was, werd u benaderd door een Hezbollah lid die op zoek was naar werkloze mannen om zich aan te sluiten bij Hezbollah. U sloot zich aan om louter financiële redenen. In oktober 2014 volgde u ideologische lessen in de moskee. In november 2014 startte u met een opleiding van 45 dagen over het gebruik van wapens en verdedigingstechnieken. Vervolgens volgde u een opleiding van drie maanden met tevens een focus op technieken, wapens enz. In de periode maart 2014 en juni/juli 2014 ging u viermaal naar Damascus te Syrië voor bewakingsopdrachten van heiligdommen voor telkens vijftien dagen. Midden juli 2014 ging u voor opnieuw vijftien dagen naar Zabadani te Syrië, deze keer was u assistent. Uw opdracht bestond erin om munitie aan te vullen. Na het zien van alle doden daar, besloot u om te stoppen bij Hezbollah en het land te verlaten.

In augustus 2015 heeft u Libanon per schip via Tripoli verlaten. U bent via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije naar België gekomen. Begin september bent u aangekomen in België en op 18 september 2015 heeft u asiel aangevraagd.

U vreest bij terugkeer gedood te worden omdat u de partij Hezbollah verlaten heeft.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: badge Hezbollah, brief mokhtar en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid, op basis van verschillende verklaringen die u uit. Zo werd u gevraagd een opsomming te geven van alle plaatsen waar u verbleven heeft, vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Libanon (CGVS p. 3). U geeft aan dat u na uw verblijf in Togo bent teruggekeerd naar het Zuiden van Libanon en dat u van daaruit naar België bent vertrokken (CGVS p.3). Evenwel heeft u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u van 2004 tot september 2013 in Duitsland heeft verbleven (verklaringen DVZ p.4) en dit blijkt tevens uit de documenten die zich in uw administratief dossier bevinden. U ermee geconfronteerd dat het CGVS over andere informatie beschikte dan deze die u verklaarde, ontwijkt u de

vraag (CGVS p.3). Vervolgens confronteert het CGVS u letterlijk met de verklaringen die u uitte bij DVZ en geeft u inderdaad toe dat u van 2004 tot september 2013 in Duitsland verbleef (CGVS p.3). U gevraagd om welke reden u dit niet spontaan vertelt, zegt u dat u het vergeten was doordat u een slag op uw hoofd had gekregen (CGVS p.3). Deze verklaring is niet valabel. Het CGVS vindt het argument dat u het vergeten bent op zijn zachtst uitgedrukt zeer zwak, daar dit over een periode van negen jaar gaat. Het CGVS is van mening dat u deze informatie bewust wou achterhouden en dit tast dan ook uw geloofwaardigheid in sterke mate aan. U gevraagd waar u na uw terugkeer uit Duitsland verbleef zegt u dat u de gehele tijd, tot uw vertrek naar België, in Libanon verbleef (CGVS p.4). Evenwel bleek, naarmate het gehoor bij het CGVS vorderde, dat u in 2015 vijf periodes van vijftien dagen in Syrië zat (CGVS p.5-6). Ook het feit dat u bevestigde dat u na uw terugkeer uit Duitsland enkel in Libanon heeft verbleven, doet wederom afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U geeft aan dat u de initiële vraag niet goed begrepen had (CGVS p.6) en dat u daarom dus deze verblijfplaatsen in Syrië niet vermeld heeft. Wederom is deze uitleg niet aanvaardbaar daar het immers over vijf periodes van vijftien dagen gaat, wat geen verwaarloosbare periodes zijn en er u uitdrukkelijk werd gevraagd of u sinds uw terugkeer uit Duitsland heel de tijd in Libanon hebt verbleven. Deze vraag was eenduidig en er kan dan ook hieromtrent geen misverstand zijn ontstaan. Daarenboven zijn uw asielmotieven op deze periodes gestoeld, het feit dat u deze dan niet spontaan vermeldt, doet afbreuk aan het overtuigend karakter van uw asielaanvraag. Gezien u al geconfronteerd werd met het niet spontaan vertellen van uw verblijf in Duitsland, zou er van u verwacht worden open kaart te spelen over uw verblijfplaatsen na uw terugkeer naar Libanon.

Bovenstaande observaties hebben uw geloofwaardigheid flink doen wankelen, maar ook op basis van onderstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om te overtuigen in de door u beweerde vrees. U geeft aan dat u zich om louter financiële redenen heeft aangesloten bij Hezbollah (CGVS p.8). Uw verklaring dat u uit geldnood toetrad tot Hezbollah zou op zich door het CGVS nog gevolgd kunnen worden. Evenwel kunnen uw verklaringen, wanneer wordt doorgevraagd over uw betrokkenheid bij deze partij en hoe u hen tegenover stond, totaal niet overtuigen, zelfs in die mate dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht.

Zo zijn uw verklaringen dat u de partij verliet omdat u tijdens de missie in Al Zabadani plots inzag dat er schade werd toegebracht aan mensen en dat u hieraan diende deel te nemen (CGVS op.7-11) niet geloofwaardig omwille van volgende redenen. Vooreerst wordt de algemene context aangestipt op het moment dat u toetrad tot Hezbollah. Het is algemeen geweten dat Hezbollah strijders inzette in de strijd in Syrië. Dit is een eerste indicatie om welke reden het CGVS weinig geloof hecht aan uw verklaringen dat u geen vermoeden had waarvoor u zou worden ingeschakeld toen u toetrad tot Hezbollah. Daarnaast doen uw verklaringen over het door u gevolgde opleidingstraject afbreuk aan uw beweringen dat u geen vermoeden zou hebben gehad dat u effectief ingezet zou worden in de strijd en dat u, aldus u beweert, geen weet zou hebben gehad van de inzet van Hezbollah leden in de dodelijke strijd in Syrië. U geeft aan dat u een maand naar de moskee moest om 'klaar te zijn' (CGVS p.9). U gevraagd wat 'klaar zijn' inhield, zegt u "Zoals gezegd, ik ben vertrokken met een geloof. Ik ben overtuigd in wat ik ga doen." (CGVS p.9). U gevraagd wat dit betekent, zegt u dat hierna opleiding ging volgen om de sjiïeten te beschermen (CGVS p.9). U geeft aan dat u overtuigd werd, dat u het land ging bevrijden van de terroristen, dankzij de kracht van het geloof (CGVS p.9). Het feit dat u aangeeft dat u overtuigd was, dat u het land ging bevrijden van terroristen om de sjiïeten te beschermen doet van u vermoeden dat u toch wel zekere noties had waarmee u bezig was. Na het volgen van de ideologische opleiding in de moskee, startte u met uw militaire opleiding van 45 dagen en vervolgens drie maanden waar u leerde zichzelf te beschermen, kennis over wapens en verschillende soorten munitie opdeed, hoe een wapen uit elkaar te halen en dergelijke (CGVS p5, 7-11). U gevraagd wat het doel van deze trainingen was, zegt u "om een echt lid van Hezbollah te worden" (CGVS p. 5, 9) en "de bedoeling is om jou sterker te maken" (CGVS p.5, 9). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS op basis van uw verklaringen niet overtuigd is van het feit dat u niet wist welke mogelijke implicaties uw lidmaatschap bij Hezbollah zou hebben. Uw verklaring dat u pas tijdens uw opdracht in Zabadani de ware toedracht zag van uw lidmaatschap, is niet geloofwaardig daar u reeds een intensieve opleiding volgde met betrekking tot verdedigings- en gevechtsmaterie. Aldus uw verklaringen werd u immers zowel ideologisch als militair getraind om een volwaardig Hezbollah lid te worden. Gezien de algemene context ten tijde van uw toetreding tot Hezbollah en gezien uw verklaringen betreffende de ideologische en intensieve militaire opleiding die u volgde, is het niet geloofwaardig te noemen dat u pas inzielt op het moment van uw laatste opdracht in Syrië dat u mogelijk mensen zou moeten doden of schade zou moeten toebrengen. Het hoeft geen verder betoog dat aan deze door u geschilderde gang van zaken geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u momenteel gezocht wordt door Hezbollah (CGVS p.11). U geeft aan dat uw familie u hiervan op de hoogte bracht, maar dat u hierover niet veel weet (CGVS p.12). Daarnaast verklaarde u ook dat u niet zo vaak meer contact met uw familie heeft en dat u momenteel niet veel over hen weet of hoe het met hen gaat (CGVS p. 6). Op basis van bovenstaande observaties waaruit blijkt, en zoals reeds werd opgemerkt, dat er geen geloof aan uw motieven kan worden gehecht worden uw beweringen dat u gezocht wordt door Hezbollah dan ook niet geloofwaardig bevonden.

Gezien bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus geweigerd dient te worden. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een badge neer waarmee u uw lidmaatschap bij Hezbollah wilt aantonen. Het neerleggen hiervan brengt geen omkering van de appreciatie van het CGVS met zich mee gezien bovenstaande observaties waaruit blijkt dat er geen geloof aan uw motieven kan worden gehecht. Immers, een dergelijk document heeft enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Ook de brief die u neerlegt waarin de mokhtar beschrijft dat u vervolgd wordt door Hezbollah is niet afdoende om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Immers, dit document werd ter uwen behoeven opgemaakt en heeft dit geen objectieve bewijswaarde. Wat uw identiteitskaart betreft, dient opgemerkt dat uw identiteit op zich hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke

confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdiseerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdiseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdiseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofde de bestreden beslissing te hervormen en zijn vluchtelingenstatus te erkennen. Hij stelt vooreerst dat hij zijn verblijf in Duitsland niet heeft achtergehouden. Hij heeft dit immers spontaan verklaard bij Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dit ook beaamd toen hij hierover door de protection officer werd bevraagd. Voorts stelt hij dat over zijn opeenvolgende woonplaatsen en over zijn verblijf in Syrië onduidelijkheid is ontstaan en het een misverstand betreft waaruit geen argument kan worden getrokken. Hij licht toe *“(…) de PO heeft aan verzoeker gevraagd waar hij woonde. Er kan echter duidelijke gesteld worden dat deze vraag meerdere interpretaties opbrengt en dat de vraag alles behalve eenduidig is. In de mening van verzoeker, vroeg de PO hem dus waar zijn verschillende woonplaatsen waren, waar hij werkelijk verbleven heeft, waar hij ingeschreven was. Verzoeker heeft echter nooit in Syrië gewoond, maar is er enkel op verschillende missies gegaan, reden waarom hij Syrië ook niet gemeld heeft als zijnde één van zijn woonplaatsen voor zijn vertrek naar België.”* Verzoeker meent dat deze *“onvrijwillige nalatingen”* secundair zijn aan zijn vluchtrelaas en er niet toe kunnen leiden dat zijn asielmotieven niet geanalyseerd worden. Naar mening van verzoeker werd zijn asielrelaas onvoldoende onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat ook wordt aangetoond door het feit dat het hoofdargument van de bestreden beslissing zijn verblijf in Duitsland betreft, hoewel dit verblijf voorafgaand is aan zijn problemen die ertoe geleid hebben dat hij Libanon heeft verlaten. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet, alsook naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en herhaalt dat deze posterieur zijn aan zijn verblijf in Duitsland. Het feit dat enkele misverstanden zijn ontstaan betreffende eerdere *verblijfplaatsen*, kan het Commissariaat-generaal echter niet vrijstellen van een grondige analyse van zijn asielrelaas, aldus verzoeker, die meent dat een dergelijke analyse *in casu* niet is gebeurd. De motieven van de bestreden beslissing over zijn desertie bij Hezbollah en zijn vrees hieromtrent, zijn naar het oordeel van verzoeker onvoldoende grondig en serieus om hem de vluchtelingenstatus te weigeren. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers niet uitdrukkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist dat hij toetrad tot Hezbollah. Het tijdstip waarop hij precies inzag dat hij mensen zou moeten doden is volgens verzoeker irrelevant in het onderzoek naar zijn actuele vrees voor vervolging daar zijn lidmaatschap van de Hezbollah niet meteen betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Verzoeker haalt voorts aan dat het argument dat hij bij zijn toetreding tot Hezbollah had moeten weten dat hij mensen zou moeten doden, op geen enkel objectief element is gestaafd. Hij herhaalt dat hij om financiële redenen is toegetreden tot Hezbollah en verwijst te dezen naar het gehoorverslag en landeninformatie waaruit blijkt dat een lidmaatschap bij Hezbollah financieel heel lucratief is. Verzoeker verwijst ten slotte naar de chronologie van zijn betrokkenheid bij Hezbollah en herhaalt dat hij heeft besloten naar Europa te vluchten zodra hij werkelijk betrokken werd bij gevechten. Hij acht de motieven van de bestreden beslissing ongepast, inadequaat, onvoldoende en secundair om hem de vluchtelingenstatus te weigeren, te meer daar het Commissariaat-generaal zijn inzet bij Hezbollah niet meteen in twijfel trekt. De argumenten van het Commissariaat-generaal zijn volgens verzoeker niet duidelijk en hij begrijpt naar eigen zeggen niet goed waarom hem de vluchtelingenstatus geweigerd wordt. Hij volhardt dat hij in geval van terugkeer een gegronde vrees koestert vervolgd te worden door de Hezbollah daar hij de organisatie heeft verlaten. Hij vreest niet alleen voor zijn eigen persoon maar ook voor zijn familieleden, die reeds bedreigd werden, en stelt onder verwijzing naar de Country Reports on Human Rights Practices for 2014 van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de Libanese autoriteiten hem geen effectieve bescherming kunnen bieden.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Libanon. Hij herhaalt in dit verband dat hij actief gezocht wordt door Hezbollah, dat ook zijn familieleden reeds bedreigd werden en dat hij niet kan rekenen op de hulp en/of bescherming van de Libanese autoriteiten. Volgens verzoeker zou een terugkeer naar Libanon hem dan ook blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst er voorts op dat de veiligheidssituatie in Libanon verslechterd is in 2016-2017. Hij meent dat *in casu*, er sprake is van een algemeen willekeurige geweldssituatie die van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen en dat de politieke, sanitaire en

veiligheidssituatie dermate slecht is dat hij onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Libanon.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *"(...) Overwegende dat de tegenpartij de weigeringsbeslissing niet voldoende et op een ongepaste wijze heeft gemotiveerd ; Dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende onderzocht heeft en de tegenpartij onvoldoende elementen had om aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren ; Dat de bestreden beslissing inderdaad gemotiveerd wordt met argumenten die helemaal vreemd zijn aan de actuele vrees van verzoeker vervolgd te worden in Libanon ; Dat het onder anderen om deze redenen past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS ;"*

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *"Libanon. Rekrutering door Hezbollah"* van 14 februari 2014 gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing worden verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tijdens het gehoor niet spontaan vertelde dat hij van 2004 tot september 2013 in Duitsland heeft verbleven en hij bovendien bevestigde dat hij na zijn terugkeer uit Duitsland enkel in Libanon heeft verbleven terwijl naarmate het gehoor vorderde bleek dat hij in 2015 vijf periodes van vijftien dagen in Syrië zat, (ii) het, gezien de algemene context ten tijde van zijn toetreding tot Hezbollah en gezien zijn verklaringen betreffende de ideologische en intensieve militaire training die hij volgde, niet geloofwaardig te noemen is dat hij pas op het moment van zijn laatste opdracht in Syrië zou hebben ingezien dat hij mogelijk mensen zou moeten doden of schade zou moeten toebrengen, (iii) daar aan de door verzoeker geschilderde gang van zaken geen geloof kan worden gehecht, ook zijn beweringen dat hij gezocht wordt door Hezbollah niet geloofwaardig kunnen bevonden worden, (iv) de badge waarmee hij zijn lidmaatschap bij Hezbollah wil aantonen enkel waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, de brief van de mokhtar ter zijnen behoeven werd opgesteld en geen objectieve bewijswaarde heeft en zijn identiteitskaart slechts zijn identiteit aantoont, welke niet ter discussie staat en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus 30 augustus 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker stelt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging te vrezen omdat hij Hezbollah heeft verlaten nadat hij werd ingezet voor de gewapende strijd in Syrië. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Verzoekers verklaringen laten immers niet toe enig geloof te hechten aan zijn bewering als zou hij effectief betrokken zijn geweest bij Hezbollah.

2.6.1. Vooreerst dienen een aantal incoherenties te worden opgemerkt tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij actief was bij Hezbollah van januari 2015 tot augustus 2015 (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.3.). Dit valt niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij liet optekenen dat hij reeds vanaf oktober 2014 betrokken was bij Hezbollah, dat hij toen religieuze lessen in de moskee aanvatte en dat hij na deze lessen, in november 2014 lid is geworden van Hezbollah (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 11).

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een strijder was van Hezbollah, dat hij heeft deelgenomen aan verschillende operaties in Syrië, dat hij zowel tegen IS als tegen Al Nusra heeft gevochten en dat hij niet opnieuw op missie naar Syrië wilde gaan omdat hij geen mensen meer wilde vermoorden (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij vier maal een bewakingsopdracht in Damascus heeft uitgevoerd en dat hij slechts éénmaal, in juli 2014, op missie in Syrië is geweest waarbij hij effectief bij gevechten betrokken is geweest. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tijdens deze missie assistent was en dat zijn opdracht erin bestond om munitie aan te vullen. Hij verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat hij zelf nooit op mensen heeft geschoten en dat hij niemand heeft gedood (administratief dossier, stuk 5, p. 5-7 en p. 10-11).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker ook nog dat hij normaal in augustus 2015 terug op missie naar Syrië zou moeten vertrekken (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde niet te weten of er na de

missie naar Zabadani een volgende opdracht voor hem gepland was (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

2.6.2. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent zijn rekrutering door Hezbollah en over de opleidingen die hij heeft gevolgd niet in overeenstemming te brengen zijn met de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota (COI Focus *“Libanon. Rekrutering door Hezbollah”* van 14 februari 2014). Uit deze informatie blijkt dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd wil inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie (p. 5). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op het ogenblik van zijn rekrutering niet echt wist wat Hezbollah deed, dat hij is toegetreden tot Hezbollah uit louter financiële overwegingen, dat hij nooit in zijn leven had gedacht toenadering te zoeken tot Hezbollah en dat *“het (...) niet van binnen gemotiveerd (was) om lid te worden”*. Gevraagd of hij praktiserend sjiit is, antwoordde verzoeker *“Vroeger wel deed ik aan vasten, en ook vasten. **Wat bedoelt u met vroeger? Ik bedoel nu niet zoveel, zoals vroeger. Hier bid ik soms en soms niet. Bent u ooit dan wel praktiserend geweest, als u zegt dat u dat ooit wel was? Het is niet dat ik meer praktiserende was. Maar toen ik van Hezbollah lid geworden was, was het iets wat verplicht was. Wat was verplicht? Om te bidden, volgens hen is dat pilaar van geloof. Ook om lid van hen te worden, is deze rituelen, bidden, vasten op tijd...”*** (administratief dossier, stuk 5, p. 3, p. 5-6, p. 8-9 en p. 11-12). Gelet op deze verklaringen, waaruit allerminst blijkt dat hij voldoet aan hoger vermeld profiel, acht de Raad het ten zeerste twijfelachtig dat verzoeker geschikt zou bevonden zijn om toe te treden tot Hezbollah.

Ook verzoekers verklaringen over de opleidingen die hij heeft gevolgd stroken niet met de informatie vervat in voormelde COI Focus, waaruit blijkt dat wie lid wil worden van Hezbollah verplicht is deel te nemen aan intensieve ideologische scholing en militaire trainingen. Een eerste intensieve fase is gekend als tadhirat (voorbereiding) die tot een jaar kan duren en waarin rekruten de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstreerd worden. Na deze tadhirat-fase volgt een tweede fase, gekend als intizam, wat ook ongeveer een jaar duurt en waarin partijdiscipline wordt bijgebracht samen met een militaire basistraining (p. 5 en p. 7). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij slechts een maand lang religieuze lessen heeft gevolgd in de moskee. Gevraagd wat er in de moskee werd gezegd, kwam hij niet verder dan *“Dat de partij goed bezig is, rechtstreeks is, dood niemand zonder excuus, leren jou ook als je in midden bent, komt tijd van bidden, je moet bidden. Dus concreet bidden en vasten.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 8-9). Uit het door verzoeker geschetste beeld blijkt aldus geenszins een intensieve ideologische indoctrinatie. Ook verklaarde verzoeker, behalve een opleiding van 45 dagen over het gebruik van wapens en verdedigingstechnieken en een opleiding van drie maanden met tevens een focus op wapens en technieken, geen andere opleidingen te hebben gevolgd (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 9). Opnieuw schetst verzoeker aldus niet de doorgedreven militaire opleiding waarvan sprake in voornoemde COI Focus. Uit verzoekers verklaringen ***“Waren er speciale voorwaarden aan verbonden dat u lid werd bij Hezbollah? Als je militair binnen partij wordt, je moet wat religieuze les volgen en eerlijk persoon zijn. Daarom word ik naar moskee, om morele te testen.”*** (administratief dossier, stuk 5, p. 8) blijkt overigens andermaal duidelijk dat hij niet vertrouwd is met het rekruteringsproces bij Hezbollah en de strenge vereisten waaraan nieuwe rekruten, die grondig op hun geschiktheid worden getest, moeten voldoen.

Tot slot is ook verzoekers bewering dat hij bij Hezbollah een loon van 700 dollar kreeg uitbetaald *“Na eind van de 45 dagen opleiding, dus na de moskee”* (administratief dossier, stuk 5, p. 6 en p. 8) niet in overeenstemming te brengen met voornoemde objectieve informatie, waar wordt gesteld dat nieuwe rekruten de eerste twee tot drie jaar weinig tot geen geld ontvangen van Hezbollah en dat ze later maandelijks salarissen ontvangen en financiële steun voor huisvesting, onderwijs voor de kinderen en medische zorg (p. 7).

2.6.3. Voorgaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij als ‘strijder’ actief zijn geweest bij Hezbollah. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde desertie.

De door verzoeker neergelegde badge van Hezbollah en brief van de mokhtar kunnen niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. De brief van de mokhtar vertoont een hoog gesolliciteerd karakter zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Dit klemte des te meer daar in de brief wordt gesteld dat verzoeker wordt beschuldigd van het voeren van laster propaganda en dat zijn huis meerdere malen

werd aangevallen, feiten waarvan verzoeker doorheen zijn verklaringen echter op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker slechts dat de mokhtar en de persoon die hem heeft gerekruteerd een paar keer bij hem thuis zijn langs geweest. Gevraagd wat er toen is gebeurd, kwam verzoeker niet verder dan *"Hij zei, ze komen op zoek naar jou, wat heb je dan gedaan. Hij zei waarom heb je dat gedaan, ben je nu blij? En hij zei, ook sowieso, aan twee kanten ben je een verliezen."* Verzoeker, die nochtans contact onderhoudt met zijn vader, kon hierbij zelfs niet precies duiden hoe vaak ze zijn langs geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 12). De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 2 juni 2017, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Libanon verslechterd is in 2016-2017, dat er sprake is van een algemeen willekeurige geweldssituatie die van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen en dat de politieke, sanitaire en veiligheidssituatie dermate slecht is dat hij onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Libanon, en de verwijzing naar een rapport van Amnesty International en een artikel van L'Orient Le Jour van 15 september 2017, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS